

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. XXX. David populum numerare jubet.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

egit, ut inter Davidis & Saulis posteros & nepotes, gravissima de regno controversia cessaret. Horum autem omnium malorum causa peccatum. Solum igitur & unicum est malum, peccare.

§. III.

Porro quam placidum & mirem se gessit David in nequissimos hostes? Semei ex asse nebulo, tistur pessimus, cum cerneret Deum a partibus Davidis stare, eumque victorem regno iterum potiri, pelli suae male metuens, crucis aut rogi theatrum, & in eo se actorem somniavit. Quapropter transito Jordane regi occurrens, & prope eum corpore aderans: Ne, inquit, reputes mihi, Domine, iniquitatem, neque memineris injuriarum servi tui in die, quae egressus es, Domine mi rex, de Hierusalem, neque ponas rex in corde tuo. Agnosco enim servus tuus peccatum meum, & idcirco hodie primus veni de omni domo Iosabab, descendit, in occursum Domini mei regis. At vero Abisai paratissimus ad Semei ex tempore mastrandum. Nunquid pro his verbis, ait, non occidetur Semei? quia maledixit Christo Domini? Hos impetus coecons David: Quid mihi, ait, & vobis filii Sarviae? Cur efficiamini mihi hodie in Sathan? Et ad Semei: Non morieris. Iuravitq, ei, Decies, mi Semei, poenam capitis meruisti, sed multo mitissimus rex vix tibi gratiam fecit, tanta cum cura, ut hominem sibi amicissimum reprimens a iusta caede dixerit: Cur efficiamini mihi in Sathan? Quid enim tui interest, mi Abisai, si etiam hostibus teterentis delicti veniam impertiar. Num hoc consilium, non amici, sed adversarii, sed fatanae consilium est. Notent hoc homines turbulentii, discordiarum incontentores, hostes amicitiae, quorum haec voces sunt. Oppone te, defende te, iure tuo utere, turpe est tam facilem esse ad veniam, ignaviae tribuitur tam festinata ignoscencia. Hi alius efficiuntur in fatanam, fideles fatanae ministri.

Erga Miphibosephum vero ita se gessit David, ut seipsum erroris damnarit. Siba Miphibosephi servus, homo vafer, garrulus, nequam, tam blandam fraude dominum suum accusarat, ut ei David omnes domini facultates permisit occupandas. Satis hoc quidem praecipitanter, fateor, & rebus nondum discussis. Miphibosephus regi reduci suam ipse causam exponens: Domine mi rex, inquit, statueram omnino tuum ab urbe discessum comitari, sed quia claudio mihi negatus est pedum usus, dixi Sibae famulo meo, iumentum mihi sterneret, quo veheret, at ille vel tantillum hoc obsequii recusavit, me insuper caput audacissimum accusavit apud te dominum meum regem, ac si optimum tuere-tur causam. Tu autem, domine mi rex, sicut Angelus Dei es, fac quod placitum est tibi. E narratione tam ingenua satis intellexit David se praecipitando errasse, parte inaudita altera, & errorem ut potuit emendans: Tu, inquit, & Siba dividite possessiones. Et, quod Tohtarus addit, liberaliter compensavit reliquum.

Hic pessimus plurimorum error est commissos errores fateri nolle. Errant subinde iudices, errat magistratus, errat herus & hera, & quis non errat? homines sumus erroribus innumeris obnoxii, cum autem corrigenda est erroris noxa, vix ullus est, qui se fateatur errasse. Hic omnes dissimulant, tacent, aut excusant, qui errorem candidè fateatur, nemo est, nemo. David dicta revocat, Augustinus scripta retractat, hinc duos retractationum libros confecit, quibus plurima, quae scripserat, correxit. Bonae mentis hominem non tam erroris pudet, quam perseverantiae in errore.

Post tam eximium mansuetudinis specimen in Semei & Miphibosepho exhibitum, nec Saulis septem filiiis crucifixis clementia Davidis defuit. Postquam enim primis pluvis sunt perfusi, è crucibus eos deponi, & unà cum cadaveribus Saulis, & aliorum trium filiorum, more majorum honorificè in sepulchro Cis iussit sepe-

liti. Talem in hoites se David gerebat. Unde merito identidem clamamus: *Memento Domine David, & omnia mansuetudinis, omnis afflictionis, eius.* Utrumque hoc, afflictionem & mansuetudinem abundè in eo cernere est. Qui in ærumnis deficeret non vult, sapius hæc duo cogitare secum expeditas. 1. Misericordiarum omnium maximam esse, humanas miseras solle, aut nescire ferre: Unum solum esse malum, peccare. 2. Aequissima Dei voluntas in immitendis meritoribus & calamitatibus, assidue commeditanda. Quod religionis nostrae fundamentum Gregorius paucis complexus: *Magna, inquit, satisfactio percussioni, est iusta voluntas conditoris.* In eandem sententiam suaviter deducens Chrysolstonus: *Stabiles, inquit, esote, & immobiles; nihil enim aded labefactat, facit, vacillare, atque existimare se temere affligi & sine causa.* Deus ab omni æternitate omnia, quæcunque nobis quocumque modo toleranda sunt, ad extremum usque unguiculum dimensus est, ad perpendiculum exegit omnia. Voluit Deus, & etiamnum vult, ut hoc & hoc, & istud & illud, & tam ius, & ab his, & hoc modo patiamur, prout reipsa patimur, nos idem, obsecro, velimus. *Quis resistit ei, & pacem habuit?*

CAPVT XXX.

David populum numerare iubet.

Bellis utrimque jam sopitis vires suas non ignore re voluit rex David. Iussit igitur omnem populum toto regno numerari. Joabus horum intelligens, sed & alii duces id disuasent. Fuit tamen pro ratione voluntas. Hic populi census Deo admodum displicuit. Iratus est Deus, misericordiae tamen recordatus, & iram magnam temperans humanitate Gad Prophetam misit, qui regi aperit & in os dixit: Poenam crimini debes, tu elige aut tamen septem, aut bellum trimestre, aut tridui pestem. Optio tibi & potestas eligendi est. Hic David in arcto constitutus: Difficilis, inquit, est deliberatio; *coarctor nimis, sed melius est, ut incidam in manus Domini (multa enim misericordia eius sunt) quam in manus hominum.* Itaque elegit pestem. Mox pestilens ad divinum arbitrium saevit, quæ tempore brevissimo septuaginta millia hominum consumpsit. Saeviente peste vidit David, sed & alii viderunt Angelum in aere stricto gladio imminentem urbi & ferire paratum. Hic David & unâ primores urbis ciliis amicti omnes corruerunt in terram: inter hos David vosiferatus ad Deum: *Nô ne ego sum, inquit, qui iussi ut numeraretur populus? Ego qui peccavi, ego qui malum feci: iste grex quid commeruit? isti qui oves sunt, quid fecerunt? Dominus Deus meus, veritatur, obsecro, manus tua in me, & in domum patris mei, populus autem tuus non percutiatur.* At vero Angelus Prophetam Gad Davidi iussit dicere. Ascenderet porro, & in arca Ornani Jebusam, eam Deo conderet. Hoc David illico perfecit. Sic Angeli rhomphae in suam rediit vaginam. Hic tria nobis explicanda. 1. Qualem hoc delictum jubere populum numerari. Excellentissimus calculator est Deus, rationes ad novissimum quadrantem exigit. 2. Supplicium quale fuerit secutum. 3. Quam illud æquo animo David exceperit.

§. I.

Qualem hoc delictum jubere populum numerari? Verissimè dixit Abbas Agathon, & cum eo omnis sapientum fenatus: Longè alia sunt Dei, alia hominum iudicia. Quis enim verò credidisset hanc populi recensioem esse tam grande peccatum, nisi sciret tam graviter punitum? Num princeps, num rex nesciat, quibus polleat viribus, quem militem possit in aciem producere? Quam nihil hoc iniqui: Numerate populum, ut sciam numerum ejus. Nos istud vanitatis aliquid, aut curiositatis, nos sumus, num aliquid fastis

Psal. 137. vers. 1. Duo consideranda ei, qui in ærumnis non vult deficere. Primum. Secundum.

Iob. c. 9. v. 4.

2. Reg. c. 24. vers. 14. Elegit pestem. De quad septuaginta millia hominum sunt consumpta.

Tria explicantur.

I. Qualem hoc delictum jubere populum numerari.

Quantum David mansuetudinem hostibus exhibuit. Erga Semei. Reg. c. 29. v. 19. 20. Ibid. v. 21. Ibid. v. 22. Ibid. v. 23. Homines discordiarum incontentores, hostes amicitiae, quorum haec voces sunt. Erga Miphibosephum. Reg. c. 19. vers. 27. Ibid. v. 29. Error pessimus est erroris commissos nolle fateri.

Estus & supercilii censuissimus. Sed alia Dei, alia hominum sunt iudicia. Illud in super non nesciamus: Hanc qualemcunque animi elationem valde auxit, quod istud Iobus ceterique duces, ut rem minus necessariam & maximi sumptus disuasent. At vero David sententiam tenax, neququam hac in re cedere paratus: *Afferre, inquit, mihi numerum, ut sciam.* Hoc sane consilium spiritus divinus non suggestit: nam ut regium chronicon testatur: *Consurrexerit satan contra Israel, & incitavit David, ut numeraret Israel.* Hinc perspicuum, quomodo Deus peccata peccatis, ut supra demonstratum est, puniat, noxas permittat, supplicia & penas velit, & ipse a nobis repetat. Nam facti regum ita loquuntur: *Et addidit furor Domini irasci contra Israel, commovitq. David in eis dicentem: Vade, numera Israel & Iudam.* Quomodo autem & Dominus & satanas regem ad numerandum populum impulerunt? Observandum, quomodo a divinis libris usurpanti solitus, Deus excæcat, indurat, exurdat, quando Deus æquissime sic punit hominem, ut suam illi gratiam subducatur. Exemplo rem monstramus: Magistratus alicubi non ex debito, sed ex liberalitate ligna gratis præbet pauperi plebecula. Hec insolenter se gerit & obloquitur. Idcirco Magistratus jure merito minatur immorigerare plebi: si officium facere recusatis, aquam vestram frigefaciamus; quod certe fit, cum ligna, quæ nemini debebantur, subtrahuntur. Ita Deus excæcat, obdurat, exurdat, cum hominem gratiam, quam illi non debet, privat; cum auxilia subducit, quæ prius gratuita liberalitate concesserat. Ita Deus elata Davidis curiositati gratiam subtrahit, permittitque regem, quod vellet, agere. Ita commovit, ita incitavit ad populum numerandum. Numerate populum. Hoc autem Deus in omni genere delictorum gravius percutit, cum aut in apertissimam legem aliquis delinquit, aut prudentium virorum consilia nonnitique spernit sui cerebri homo, cui suum omne placet, qui horis omnibus in suammet ire sententiam confluxit, & aliorum hortatus aut suasiones pertinaciter contemnere. Hunc talem Deus fecit.

1. Paral. c. 21. v. 3. & 4.

Ioabus quidem non imprudenter suadens: *Augeat Dominus, inquit, populum suum centuplum, quam sunt. Nomen, Domine mi rex, omnes servi tui sunt? Quare hoc querit Dominus, quod in peccatum reputetur Israelis sed sermo regis magis prevaluit.*

Numerus populi numerati.

Ibid. v. 7.

Numerus autem conscriptus est iste: In unica Tribu Iudæ quingenta millia bellatorum. In ceteris Israelicis tribubus undecies centena millia militum; universæ sexdecies centena millia virorum pugnacium sunt censa. Hunc talem numerum scire, & non superbire, rarissimum, vix auditum. *Difficilius autem Deo, quod iustum erat, & percussit Israel.* Vbi nunc assentatores, Placenticæ, & Laudenses, qui factum excusent, palpum obtrudant, dicantque: *Quis tanto regi licere neget, sui populi censum inire, et si sumptibus in hanc rem opus sit, quid tum postea? Nunquid non suæ terræ dominus est? An eum tam bardum volumus & stupidum, ut nesciat, quid bellicarum virum habeat? Aliud est esse regem, aliud monachum aut elemosariam.* Ita, mei palpones, ita glaucoma ob oculos objicite. Nihilominus Deo displicuit, quod iustum erat. Vana gloria, curiositas, arrogantia, nec in rege quidem unquam probanda. Paratum semper his noxis supplicium.

§. II.

2. Qualenam secutum supplicium.

II. Spervacaneum populi censum grande secutum est supplicium. Multa millia hominum perterrita sublata. Hic, obsecro, consideremus, quan-

ti sit momenti humanæ voluntatis ad divinam conformatio. Nam hujus rei gratia Deus iram suam humanitate mitissimam temperavit, misitque Gad Prophetam, qui eligendi faceret optionem. Sed nunquid non etiam ipse David Propheta fuit, cum quo Deus loqueretur? fuit sane, sed hinc modo res acta humano est, veluti si pater filium, a quo graviter offensus, in conspectum non admittat, sed per arbitros cum eo agat, illique culpam commissam probè explicari jubeat. Ita Deus in aliis quàm plurimis agere consuevit, & nostris sese moribus accommodare. Quia vero David voluntatem suam studiosissime conatus est divinam adungere, Deus illi & suam adjunxit tanquam si explicatissime dixisset: *Quia tu meam voluntatem tam studiosè observas, observabo & ego team, quantum mea quidem permittit iustitia.* Trium tum datum optio, elige unum, quod volueris ex his, ut faciam tibi; aut septem annis veniet tibi fames in terra tuâ, aut tribus mensibus fugies adversarios tuos, & illi te persequentur; aut certè tribus diebus erit pestilentia in terra tuâ. Nunc ergo delibera, & vide, quem respondeam ei, qui me misit, sermone: cogita, quo poenarum genere velis puniri. Tandiu profectò Deus supplicii maturitatem inhibuit, dum David, quid hac in re vellet, animum suum aperuit. Veluti si medicus dicat ægroto: *Quid horum trium vis? inaurata catapotia, aut potiunculam medicam, aut bolum armenia?* Mitissime Deum, quàm suavem agis medicum? *Quantè verè de te dictum: Cum iratus fueris misericordiam recordaberis. Voluntatem timendum te facies.*

Porro David potestate optioneque facta eligendi: *Coartor nimis, inquit, sed melius est, ut incidam in manus Domini, quàm in manus hominum. Multa enim misericordia eius sunt.* Num Susanna & David dissentiant? Illa melius esse iudicavit, incidere in manus hominum; melius esse iudicavit David, incidere in manus Dei. Quid hoc dissensionis est? nihil omnino. Nam cum mitiores Deus & breviores poenas a nobis excipit, longè melius est in manus Dei incidere: Cum autem supplicii vindicat æternis, cum flammis cruciat nunquam extinguendis, ah melius multò est, in manus hominum incidere. Si annuisset Susanna operi nefario, in flammeas Dei manus incidisset, ideo dixit: *Melius est mihi absque opere incidere in manus vestras.* At vero David mavult in Dei manus incidere, quia trium dierum pestis, aut trium mensium bellum, aut septem annorum fames, nec quidem punctulum sunt ad æternitatis supplicia. Sed cur potius manu divinam vult castigari, cur plagas à Deo receptas præfert iis, quas humana facit manus: nunquid nil ultra possunt hemines, quàm permittat Deus! nil penitus ultra. Quid tamen hinc discriminis sit, ita explicamus. Pater castigat sæpius virgibus filium: filius parenti semper refractarius tandem compingitur in carcerem, ubi ferulâ carnificis aut licetoris vapulat, & quamvis Magistratus certum dicitur plagarum numerum non excedendum, multò tamen melius est, ferulis patris quàm carnificis cædi. Ita David mavult à Deo ut patre, quàm à Deo ut iudice castigari. Deinde in hoc poenarum delectu, sibimet non pepercit David. Nam si annonæ charitatem & famem elegisset, vix quidquam habuisset sibi ipsi metuere, quando regibus ciborum copia plerumque non deest, dum aliorum plurimi fame moriuntur: Si bellum elegisset, opportunum sibi firmumque castrum occupare potuisset, dum inter se alii digladiarentur. At vero pestis incertis saltibus huc illic transit, nemini parci, etiam reges invadit. Ludovicus Galliarum rex nonus, aliique viri maximi peste obierunt. Hanc igitur elegit rex optimus, quâ & ipse tolli posset, qui maxime reus esset

esset. Pestis igitur brevissimo tempore, atque ut aliqui censent, paucis horis aut dimidio die septuaginta milia hominum interfecit. Cur autem populus luit, quod David peccavit? Cur, quod delirant reges, plebuntur Achivi? Dei mos est, as alienum apud se contractum cambio dissolvere, pro frumento oleum, pro panno corium, pro vino triticum, pro auro sertum recipere. Est qui luxuria vel injustitia, vel alia noxa Deo sit debitor confessi nominis. Hujus solutio nonnunquam annis viginti, triginta & pluribus manet impedita. Tandem iste debitor causa involvitur extra suam culpam. Hic clamantem audias: Insons ego sum, nullam de his rebus culpam commisi. Sit ita, mi homo, sed an non meministi, ante triginta, te in aliud ab isto crimine incurrisse, illius nunc solutio expetitur: Ita Iosephi fratres, non quidem exploratores erant, quod esse arguebantur, sed erant perituri, qui fratrem suum furati venderunt. Ita populus hic innocens fuerit, quod censum capitum spectat, sed certe innocens non fuit, cum rebellis Absaloni adhaerit: jam adest ultor à tergo Deus, & suam sibi expetit solutionem. Simuletiagium puniatur David, qui sibi visus est nescio quam magnam, sex decies centenis millibus armatorum præpotens rex. Hunc numerum pestilentia etiam minuit.

In his talibus publicis calamitatibus semper admiranda Dei providentia eluxit. Nisi enim Deus fame, bellis, peste purgaret Orbem sæpius, & velut everrere homo hominem, ut supras lapum devoraret. Sat ubique hominum est post omnes has clades. Civitatum, Provinciarum, & totius Orbis exterforium ac repurgans medicamentum crebro pestis fuit. Pestilentiam describit Zonaras, qualis ab Orbe condito, ad hoc ævi, vix unquam fuit. Gallo & Volusiano Imperatoribus pestis ab Æthiopiâ cepit, Romanas omnes provincias pervasit, annis quindecim duravit, innumeros abstulit, vix ulla tam diu, tam latè vagata. Sed illa Byzantiæ ejusque finibus sub Iustiniano sævior, quæ in dies singulos quinque milia, interdum ipsa decem milia absumperit: in Africâ maritimâ ducenta milia, apud Vricam triginta milia: sub Michaële Duca, Græco principe, vivi non erant patres sepeliendis mortuis. Ævo Francisci Petrarchæ anno millesimo trecentesimo quinquagesimo nono in Italiâ pestis ita sævit, ut ex mille quibusque hominibus, vix decem superessent. Nihilominus David: Melius est, inquit, ut incidam in manus Domini, quam in manus hominum. Poena omnis temporaria risus & jocus est, ad æternas collata.

§. III.

Supplicium hoc immissæ pestilentie David æquifimo animo tulit. Nam ut reus culpam falsus: Peccavi valde, inquit, in hoc facto, sed precor, Domine, ut transferas iniquitatem servi tui, quia stultè egi nimis. O insignem penitentiam, quæ peperit tam grandem sui despicientiam! Rex sapientissimus seipsum incutans: Egi ut stultus, inquit, ut insanus, qui nullis pareat monitis, qui nullis movetur suasionibus: stultè nimis egi. Hoc autem antequam Gad peccati poenas explicaret, dixit, & noctem illam, ut videtur, traxit infonem, reque ipsâ quantum doleat, monstravit. Nam cilicio vestitus in terram corruit, cumque Angelum in aërem sublimem, quem alii plures viderunt, conspiceret, exclamavit: Ego sum, qui peccavi, & ego iniquè egi: isti qui oves sunt, quid fecerunt? Veritatur, obsecro, manus tua contra me, & contra domum patris mei. Tales filii disciplinæ tam amantes cor divini Patris expugnant & vincunt.

O Christiani, si poenas animo tam æquo, tam se-

A dato admitteremus, si tam promptè nostram divinam voluntati subjungeremus, Deo longè chariores filii essemus. Nam hic geminas virtutis actiones illustrissimas rex David exhibendo docet, peccati confessionem, & humane & in divinâ voluntate conformacionem. Peccati confessio salutis principium. Sed multi eò non possunt adigi, ut hoc unum fateantur, errasse. Erramus turpiter, & multo turpius in errore perseveramus, dum defendimus. Quam primum David adulterio commisso dixit: Peccavi, mox auduit Dominus peccatum tuum transulit, ubi hoc loco errorem agnovit, continuo mitem sententiam accepit: Ascende, & constitue altare Domino. Jonas facti poenitens: Scio enim ego, inquit, quoniam propter me turbas hæc grandis venit: Tollite me, & mittite in mare. Ingenua confessio medijs fluctibus servavit incolumem. At verò humana voluntatis ad divinam conformatio, sanctimonie omnis fundamentum est. Nudatum est Davidi, nolle Deum hanc noxam dimittere impunitam: noluit & David eam punire ferre, sed vertatur, obsecro, inquit, manus Domini contra me: ego deliqui, ego castigabilis sum, & solus sum, ego puniar, poenas irroganti non contradicam.

Hoc loco & illud observandum: Noluit David alieno, quod ajunt, aut furtivo thymiamate Deum placare. Quod Græci dicunt: Ουκ αὐδαίρει ἀδοξάζειν το θεῶν ἑσέ. Latini: Alienis copiis Deos venerari. Germani: Das lieber sichten und die Ehre von Gottes Willen geben. Fecit hoc Sylla, qui Mironis opus, simulacrum Liberti ornatisimum Orchomenis rapuit, & in templo dedicavit. De quo plura Plinius.

Emenda erat Ormani arca struendo altari. Quinarius & aream & quidquid ad sacrificium erat, liberalissimè gratuito munere offerens Faciat Dominus meus rex, ajebat, quodcumque ei placeat: sed & boves do in holocaustum, tribulas in ligna, & triticum in sacrificium. Omnia libens prebebo. Cui David: Nequaquam ita fiet, inquit, sed argentum dabo, quantum valet, neque enim tibi auferre debeo, & sic offerre Domino holocausta gratuita. Dedit igitur David Ornan pro loco, siclos auri justissimi ponderis sexcentos. Et adificavit ibi altare Domino, obtulit, holocausta, & pacifica, & invocavit Dominum, & exardavit eum in igne de caelo super altare holocausti. Precepitque, Dominus Angelo, & convertit gladium suum in vaginam.

Nimirum hæc numen placant, peccati confessio, & nostræ voluntatis ad divinam conformatio. Culpam tollimus, fatendo culpam. Adversa vincit omnia, qui Deo protegente pugnat.

CAPVT. XXXI.

Davidem Adoniæ ambitio, aliæque adversa exercent.

DOMITIS hostibus, partaque pace, non otio & voluptatibus se dedit. Prima & princeps illius cura fuit cultus divinus. Hunc certè regis pietas mirificè auxit. Nam vivo etiâmpum Davide numerati sunt Levitæ à viginti annis & supra, & inventa sunt triginta octo milia virorum, omnes religionibus curandis occupati. Hoc tamen omne pietati regie nondum suffecerat. Quia tamen noluit Deus ab illo templum strui, necessariam structuræ apparationem incredibili profus industria suscepit. Nam 1. seçarum marmora curavit, & opifices poliendis saxis ingenti numero conduxit. Nec non lapides onychinos, & quasi stibinos, diversorum colorum, omnemque pretiosum lapidem & marmor Parium abundantissimè conquisivit. 2. Ferri plurimum. 3. Eris pondus immensum. 4. Ligna quoque cedrina vix ullo pretio æstiman-

Horat. l. 1. ep. 1. ad Laetium. Cap. populi luit quod David peccavit.

Zonaras tom. 2. Tempora in quibus pestis orbem vastavit. Sed illa Byzantiæ ejusque finibus sub Iustiniano sævior, quæ in dies singulos quinque milia, interdum ipsa decem milia absumperit: in Africâ maritimâ ducenta milia, apud Vricam triginta milia: sub Michaële Duca, Græco principe, vivi non erant patres sepeliendis mortuis.

1. Reg. c. 14. v. 14.

1. Reg. c. 14. v. 14.

Davidis insignis penitentia.

1. Reg. c. 17.

David dicitur actionibus virtutis Deum placavit: Peccati confessione.

2. Reg. c. 12. v. 13. 2. Reg. c. 24. v. 18. 1. Reg. c. 12. v. 12.

& suæ ad divinam voluntatem conformacione.

Plinius l. 9. ep. 30. & Tacitus in Paneg. ad Theodos.

Auferre donandi gratiam, &c. 1. Paral. c. 21. v. 33. & 1. Reg. c. 17. v. 12.

Prima cura Davidis fuit cultus divinus.

Necessaria ad structuram templi præparat.